

136. I fjerne Kirketaarne hist.

135

Andantino.

C. E. F. Weyse.

dolce

1. I fjer - ne Kir - ke - taar - ne hist nu

Af - ten - klokkerne rin - ge. Snart so - ver li - den Fugl paa Kvist med

Ho - ve - det un - der sin Vin - ge. Nu sam - les Fræn - der kjønt i - gjen som

Fug - le - un - ger paa Gre - ne; menden som har slet in - gen Ven, han sid - der ved Kveld al -

e - ne.

1. 2. 3. 4.

2. Snart ruller ud den stille Nat
Sit Skyggeflor over Himlen,
Og den, som sidder mest forladt,
Ser op imod Stjernevrmlen.
Og gjennem Himmelsløret ud
Der skinner Øjne fuldklare:
Mildt ser den kjære, store Gud
Herned med sin Stjerneskaare.

3. Han ser til sine Børn da vist,
Han ser til Høje og Ringe,
Selv til den lille Fugl paa Kvist
Med Hovedet under sin Vinge.
Til dem, som sove, ser han hen;
Han vugger Fuglenes Grene;
Og den, som har slet ingen Ven,
Han lader ej sidde ene.

4. Det Barn, der synes mest forladt,
Gud Fader selv vil bevare:
Han sender i den stille Nat
Til Jorden sin Engleskaare.
De sprede deres Vinger ud,
Naar alle Øjne sig lukke.
Selv vaager hele Verdens Gud
Ved Skabningens store Vugge.